

Lev; 23;1-3.

Sokan vannak még a hitüket valamilyen szinten gyakorlók között is, akik úgy gondolják, hogy a templomba járás csak egy pántlika a kegyesség tetején. Ha van, akkor jó, ha meg nincs hát úgy is jó, mert ugyebár „nem a templomba járás a fontos, hanem a hit. Hinni meg otthon is lehet. S ennek megfelelően elhanyagolják az istentiszteletet. Ha kedvük szottyán eljönnek, ha meg nem, akkor otthon maradnak, s általában is abszolút a hangulatuk függvényévé teszik a templomba járást, s ezzel egy mozi szintre süllyesztik az istentiszteletet. Mintha csak annyiról lenne szó, hogy van-e úri kedvem elmenni a gyerekekkel az állatkertbe. Szégyen és abszurd az ilyen gyakorlat, hiszen a valóságban az istentisztelet, a szent összegyülekezés, a kegyességnek nem egy extrája, hanem az Isten szerinti kegyességnek az alapja. Az istenes életnek a szíve és lélegzetvétele. Ahogy a vérnek újra és újra át kell áramlania a szíven és a tudón ahhoz, hogy a szervezet élő maradjon, úgy az Istenhez tartozó embereknek is újra és újra össze kell gyülekezniük a templomban, az istentiszteleten ahhoz, hogy a Krisztustest életben maradjon. S a Krisztustest életben is marad, viszont azok a sejtek, amelyek hétről-hétre nem jönnek lélegzetet venni, azok, mint a vérben képződő rögök, a kegyességben elakadnak, elhalnak, és megbetegíthetik környezetüket is. Az istentisztelet kihagyhatatlan és alapvető része a kegyességnek. Egészséges kegyesség el sem képzelhető e nélkül. Ezért is adta Isten parancsba népének a heti összegyülekezést (nem csak ebben az igében, hanem a Tízparancsolatban is), s ezért is volt mindig Isten népe életének része a közösségi istentisztelet. Magának Jézusnak is szokása volt, hogy szombatonként elment a zsinagógába, ahogy Lukács (Lk; 4:16.) tudósít erről.

Egyébként nem kell teológiai magasságokban járni ahhoz, hogy az ember tudhassa, hogy az istenes élet velejárója a rendszeres templomba járás. Ha megkérdezem a tízéves kis hittanosaimat, hogy miből látszik az, ha valaki Istennel él, kapásból rávágja tízből kilenc, hogy templomba jár és imádkozik. Én szívesen hallanék ezen kívül még mást is, de ezt a kettőt minden gyerek tudja. Más kérdés, hogy nem föltétlen teszi, de ez már a szülők bűne. Viszont igen valószínűnek tartom, hogy azt, hogy Isten minden vasárnap itt vár minket, minden magát vallásosnak valló felnőtt is tudja, más kérdés az, hogy a felnőttek már ködösítenek. Kéne menni, de nincs kedvem. Nem erőt veszek magamon, hanem megmagyarázom. De Isten nem a sületlen magyarázatokat várja, hanem az engedelmességet. Mert attól, hogy elmondom, hogy „szerintem nem is fontos, és e nélkül is lehet üdvösség. És különben is a lelkész, meg a gondnok, meg a gyülekezet a hibás, s nem is érzem olyan jól magam, és engem ott megsértettek, és már megint arról és nem erről szól a prédikáció, s nem töltődök fel ott, s mostanában nem is vágyódom annyira oda valahogy” – nos ettől Isten parancsa még egy betűt se változott 3000 év alatt. A parancs még mindig változatlanul így szól: a hetedik napon teljes nyugalom legyen szent összegyülekezéssel. Minden hetedik napon. Nem csak a tizennegyedik, vagy huszonegyedik, vagy százhatvanegyedik, meg a háromszázötvenedik, hanem minden hetedik. Nagy kérdés ez Istentől feléd? Szerintem nem. De tulajdonképpen nem is érdekes, hogy hogyan vélekedünk a parancsról, hisz a feladat nem Isten parancsának a minősítése, hanem a végrehajtása. Bocsánat a kemény fogalmazásért, de világosan kell látnunk a helyzetünket. Isten nem a játszópajtásunk, aki mindenféle hóborttal előáll, mi pedig szépen helyreigazítjuk, meg eldöntjük, hogy mihez is van kedvünk, hanem a teremtőd, életed adója és fenntartója. Az örök sorsod felől ítélő Isten ad világos parancsokat. Ha egy huszoneves mitugrász közlekedési rendőr kalimpál az útszélén bosszantásodra, akkor bizonyára leparkolsz, pedig semmi kedved hozzá. Megteszed, mert a rendőrnek hatalma van. Mit gondolsz, az Istennek nincs? Csak azért, mert ő szeret és türelmes, és nem ló utánad, ha valamiben nem fogadsz szót? Csak azért ne vedd félvállról az Istent. Jusson eszedbe, hogy ő nem arról dönt majd, hogy harmincezer forintot fizess be a költségvetésbe, hanem az örök sorsodról. És Istennek ez a parancsa, hogy a hetedik napon nyugalom legyen szent összegyülekezéssel, ez épp oly fontos, mint a ne ölj, ne paráználkodj vagy ne lopj. Sőt. Talán még egy kicsit különlegesebb is a szent összegyülekezés és nyugalomnap parancsa. Mert máshelyütt (II.Móz;31:13és17.) erről mondja Isten a népének, hogy ez közöttünk a JEL. „Jel ez köztem és közöttetek nemzedékről nemzedékre.” – így mondja ezt az ÚR.

Jel a nyugalom napi pihenés és szent összegyülekezés. Jelzi, hogy bízunk az Istenben, az ő gondoskodó szeretetében. Jelzi, hogy benne bízunk, nem a két kezünkben, bár van két kezünk, nem a munkában, bár hat napot hetente szorgalmasan dolgozunk, s nem a pénzben, bár természetesen pénzt keresünk és használunk. De megfogadjuk az igei intést, hogy ne legyünk pénzsóvárok, hanem elégedjünk meg azzal, amink van, mert ő velünk van. (Zsid; 13:5.) Azaz meg tudunk elégedni azzal, amit heti hat nap munkával keresünk, s bízunk az Úrban, hogy ő pedig gondoskodik rólunk. (Természetesen vannak munkák, melyeket elvégezhetünk vasárnap. Jézus direkt tanít az életmentésről, még nemcsak ember, hanem állat tekintetében is, s a gyógyításról. Tanítványait se fedtte meg, mikor kalászt tépve csillapították éhségüket szombaton, s ebbe a kategóriába sorolhatjuk ma a műszakos munkákat, azzal a meghagyással, hogy heti egy pihenő mindenképpen kell, és keresni kell az alkalmat, hogy a gyülekezetbe is minden héten eljusson az ember. Ha vasárnap nem tud, akkor hét közben.)

Jelzi a nyugalom napi pihenés és szent összegyülekezés az engedelmisségünket is. Elfogadjuk, hogy Isten beleszóljon időbeosztásunkba. Egyébként meg kell jegyeznünk, hogy nem túlságosan szól bele. A hat nap munkáról beszél ugyan, de hogy azt mi hogy osztjuk be, hogy milyen munkarendet választunk, ebben teljes szabadságot hagy. Földi uraink e tekintetben sokkal nagyobb beleszólási jogot igényelnek. S nem szabályozza túl a hetedik napot sem. Nem mondja meg, hogyan kell pihened. Játékkal vagy szunyókálással, barátokkal vagy családban, harsányan vagy elcsendesedéssel – mindezt te döntheted el ízlésed és pillanatnyi hangulatod, meg a szeretet parancsa alapján. Ő csak annyit kér, legyen minden vasárnap minimum egy bő órát a szent összegyülekezésre. Ismét kérdelem: Nagy kérdés ez? S ha van, akkor az jelzi, hogy kész vagy megnyitni szívedet az Isten előtt. Kész vagy szóba állni vele, kész vagy meghallgatni tanítását, jelzi, hogy van hála a szívedben, s kész vagy dicsőíteni őt.

Jelzi továbbá az összegyülekezés azt is, hogy csakugyan Jézus tanítványai vagyunk. Mert van bennünk annyi szeretet egymás iránt, hogy össze tudjunk gyűlni. Akiben nincs arra képesség, hogy eljöjjön Isten gyermekei közé, a gyülekezet közösségébe, az biztos, hogy nem Jézus tanítványa. Mert Jézus tanítványai arról ismersznek, hogy szeretik egymást. Az összegyülekezés tehát a Jézusra tekintő egymás iránti szeretetünknek is a jele.

Mégis miért olyan nehéz rászokni a rendszeres istentiszteleti részvételre? Mert az istentiszteletre járás egy jó szokás, s csak a rabbá tévő rossz szokásokra könnyű a bűnös embernek rászokni. Az istentisztelet ellen hat az infantilis személyiség is; ha valaki csak azért jön, mert mindig kapni akar. Mindig kapni valami fogamra valót. Ha meg nem csoki van, hanem spenót, akkor bevágja a dulcít. A felnőtt személyiség tudja, hogy a spenóra is szükség van olykor, s tudja azt is, hogy a gyülekezetbe nem csak kapni jövünk, hanem adni is. Az Istennek hálát adni, Istennek tiszteletet, dicsőítést és imádatot adni. A közösséget a magam értékes tulajdonságaimmal gazdagítani, képességeimmel szolgálni.

Minderre persze csak az képes, aki már érti, vagy legalább érzi, hogy a szent összegyülekezés jel; Isten irántunk való szeretetének a jele. Az ő szeretetének a jele, hogy még mindig nagy türelemmel hívogat. Szeretének jele, hogy törődik velünk, szól hozzánk, irányítgatja életünket. Isten szeretete, s nagy kegyelem és kiváltság, hogy mi az élő Istenhez jöhetünk. Ne higgyük azt, hogy magától értetődő dolgok ezek. Csak azért jöhetsz, mert Isten kiválasztott és szeret. Éld át és becsüld meg ezt a szeretetet. Aki már igazán megízlelte ezt, annak többé már nem kérdés, hogy jön-e vasárnap istentiszteletre. Ahogy jött egy idős presbiterünk, amíg csak bírt, pedig minden lépésnél belehasított egy csontkinövések okozta fájdalom a lábába. De mégis jött. Vagy ahogy egy kedves testvérünk műtét után, ahogy hazajött, pár nappal már itt volt közöttünk. Vagy ahogy annak idején súlyos szívbeteg gondnokunk még utolsó erejéből eljött közénk, eljött az Isten színe elé, szolgált az istentiszteleten, s innen lépett át az Isten országába. Csodálatos példák ezek arra, hogy megértsük, mit jelent a hívő embernek a vasárnapi istentisztelet.

De megérezhetjük és átélhetjük mi is ezt a vonzó Isteni szeretetet, a lélek felüdülését és mindazt az örömet, amit az istentisztelet jelent, ha Jézus tanítványaiként Istent és egymást szeretve, a tanításra nyitott és alázatos szívvel engedelmessékedünk Isten útmutatásának, s kitartóan itt vagyunk hétről-hétre az istentiszteleten. Ámen.

1. Ismertétek az igének ezt a szakaszát?
 2. Hagy ez az ige valamilyen kibúvót a szent összegyülekezés alól?
 3. Keressétek ki az igemagyarázatban említett igéket!
-
- a) Nagy kérdés Istentől a heti pihenőnap szent összegyülekezéssel? Neked mennyire épült be már a bioritmusodba, hogy ha vasárnap (azaz az Úr napja) van, akkor elmész a templomba? Ezt minden vasárnap reggel el kell döntened, vagy már eldöntötted egyszer s mindenkorra?
 - b) Szüleid példája segítség volt a templomba járás szokásának kialakulásában? Te segíted gyermekeidet, unokáidat abban, hogy rászokjanak az istentiszteletre?
 - c) „Akkor nem megyek templomba, ha dolgozni se tudnék elmenni, vagy ha a gyerekemet se tudnám az oviból hazahozni.” Szerinted ez a gondolat használható mérce ahhoz, hogy mikor maradhat ki egy istentisztelet anélkül, hogy Isten parancsát megsértenéd?
 - d) Milyen tényezők hátráltatják az istentisztelet látogatást? Hogyan lehet legyőzni ezeket a tényezőket?
 - e) Vajon Isten miért tartja ennyire fontosnak a közösségi hitgyakorlást? Miért nem elég otthon hinni?